

Laanebestyrelsen eller Personer, som staae i nært Slægtskab til disse, deri er jeg fuldkomment enig, og det syntes jo heller ikke, at Justitsministeren havde Noget derimod at indvende. Jeg tør saaledes nære det Haab, at det ærede Udvalg muligvis inden 3die Behandling vil tage dette Punkt under Overveielse. Det kan være meget vigtigt at nære stor Tillid til Laanebestyrelserne og til den Tact, som deres Medlemmer ville vise, men jeg troer dog ikke, at det vil skade, at en saadan Bestemmelse findes i selve Loven; jeg troer tværtimod, at det er ret hensigtsmæssigt, at den staaer der.

Nielsen: Jeg troer, at man maa tillægge Bestemmelserne i § 7 en fremtrædende Betydning med Hensyn til det forelagte Lovudkast, idet jeg antager, at de Bestemmelser, der indeholdes i denne Paragraph med Hensyn til Oprettelsen af Laanebestyrelser, ville være væsentligt egnede til at skaffe den foreslaaede Lov Indgang og at bevirke den modtagen med Velvillie, navnlig udenfor Kjøbenhavn, hvor man vistnok med nogen Betænkelse har tænkt paa, at Overformhinderibestyrelsen og Overformhinderimidlerne skulde concentreres her i Byen, og har næret Frygt for, at Midlerne derved vilde blive dragne bort fra de locale Overformhinderikredse. Det er i denne Henseende, at jeg anseer Bestemmelsen i Lovkastets § 7 for at afgive en meget væsentlig og god Betryggelse. Men forsaavidt er vistnok ogsaa Sammensætningen af Laanebestyrelserne ingenlunde uvæsentlig. Spørgsmaalet herom har jo allerede nu været drøftet endeel her i Salen. Jeg kan ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende har været tilbøjelig til at slutte mig til Udkastets Bestemmelse om, at der i Laanebestyrelserne skal være et af Justitsministeriet bestiftet Medlem. Jeg troer, at dette vil kunne medføre forskellige Goder, jeg troer saaledes, at det bestiftede Medlem vilde komme til at indtage en heldig Stilling, netop med Hensyn til at de to andre Medlemmer ere Medlemmer, valgte af Land- og Kjøbstadcommunalbestyrelsen. Jeg

troer, at et saadant Medlems Tilstedeværelse i Laanebestyrelsen ogsaa kunde være heldig i anden Retning, navnlig saalænge de Bestemmelser om Pantestikkerheden, der hentes fra Rescriptet af 7de Februar 1794 og Forordningen af 7de Juni 1827, afgive Reglen for Ublaasene. Det er ganske naturligt, hvis private Mænd, som modtage Taxationsforretninger, der paa Lovbekalet Maade og efter de Lovbestemte Forrifter angive Eiendommens Værdi, og som derhos vide, at de, overensstemmende med Lovgivningen, kunne tilsiige Laan af indtil to Trediedele af Værdien, maatte være tilbøjelige til, idetmindste saalænge indtil de ved Erfaringen faae en anden Anskuelse, at søie sig efter Andragerne og at gaae nærmere til den lovbestemte Grænse for Laanene, til hvilken de ere berettigede til at gaae, end det bestiftede Medlem maaskee vilde finde det tilraadeligt. Jeg troer efter min Erfaring at have megen Grund til en saadan Anskuelse. Det er jo erkjendt, ligesom det er blevet udtalt her i Salen, at man vistnok i det Hele taget maa være meget betænkelig ved at gaae indtil to Trediedele af Værdien ved Ublaas, og jeg kan ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende har fulgt som en næsten ubelukkende Regel, aldrig at gaae ud over Halvdelen. Men der skal virkelig, om jeg saa maa siige, nogen Dvælse til for at vinde Fasthed i saa Henseende ligeoverfor Taxationsværdierne, og det er det, som jeg troer, at der muligt ogsaa kan opnaaes gjennem et af Ministeriet bestiftet Medlem af Laanebestyrelsen. — Jeg maa ogsaa i Forbindelse hermed tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til Udvalgets Endringsforslag under Nr. 32. Det er min Formening, at der nok kan tale endeel for Vedtagelsen af dette Endringsforslag, navnlig ogsaa da det kun siger „saavidt muligt“. Der er vel imod samme blevet bemærket, at Kjøbstadeiendomme i Reglen antages at give betydeligt mindre Sikkerhed end Landeiendomme, og jeg kan fuldstændigt slutte mig hertil, men jeg kommer da netop ogsaa derved ind paa den Betragtning, at man ved flige